

INTERVENCIÓ DE MIQUEL ICETA A LA PRESENTACIÓ DEL LLIBRE
“CATALANISME FEDERALISTA” (12.12.07)

President, amigues i amics,

En primer lloc vull agrair-vos a tots i a totes la vostra presència.

Potser algú no s'ho cregui, però estic emocionat de veure tanta gent coneguda aquí.

Gràcies a la Fundació Rafael Campalans i a l'Albert, el seu director, per haver publicat el llibre.

Gràcies a Rafael Jorba per haver accedit a presentar-lo. Des de que és membre del CAC som molts els que trobem a faltar els seus articles d'opinió i aquesta era una bona oportunitat per escoltar-lo i comprovar novament que segueix essent una referència clara.

Gràcies, president, per la teva presència avui aquí i per haver acceptat prologar el llibre.

Gràcies també a Loli Morón, sempre capaç de posar ordre en el meu desordre.

I gràcies també a la meva família i a l'Àngel a qui robo temps tot sovint per escriure i mantenir el meu diari i el meu arxiu a Internet.

Molts sabeu que m'havia promès escriure un llibre que servís per commemorar els 30 anys de militància socialista. El cert és que no havia

pensat en un llibre sobre “Catalanisme federalista”, sinó que havia pensat més aviat en un llibre més personal. Espero que sabré trobar el temps per escriure'l.

Però aquest llibre és fill d'una urgència, d'una certa indignació cada cop que sento o llegeixo la vella i coneguda cançó “El PSC no té projecte per a Catalunya”. Doncs bé, és una falsa cançó. El PSC té com a projecte desenvolupar plenament l'Estatut que els catalans i les catalanes van votar majoritàriament l'any passat i impulsar l'evolució federal d'Espanya.

Ho repeteixo per si a algú se li ha escapat alguna paraula: El PSC té com a projecte desenvolupar plenament l'Estatut que els catalans i les catalanes van votar majoritàriament l'any passat i impulsar l'evolució federal d'Espanya.

Potser algú dirà que és un projecte imprecís. Jo crec que no. Si hi ha algun projecte imprecís a la política catalana és la buida apel·lació al dret a decidir que fan alguns, francament. Potser per això se'n parla tant, com ningú no sap ben bé què volen dir amb això i sona bé...

De fet, el PSC ha tingut sempre des de la seva fundació un projecte nacional clar: un projecte catalanista que reivindica l'autogovern per a Catalunya i un funcionament federal per a Espanya.

El llibre que avui us presento recull articles, conferències i intervencions parlamentàries d'aquests darrers anys que giren al voltant d'aquesta qüestió, molts d'ells expressament lligats al debat al voltant de l'elaboració de l'Estatut del 2006. Hi he afegit dos discursos per a mi imprescindibles, el de Manuela de Madre presentant l'Estatut al Congrés i

el d'Isidre Molas demanant el vot favorable a l'Estatut al Senat.

Crec que els textos triats conformen un conjunt coherent que té, sens dubte, arrels teòriques ben sòlides en el pensament catalanista dels socialistes i que té, sobretot, l'aval de la política practicada pel socialisme català des de la seva unificació. És en aquest sentit un llibre personal que traspua projecte col·lectiu, no és l'elaboració solitària o de laboratori d'un pensador, sinó d'una persona que es dedica apassionadament a la política des de fa 30 anys i que ha tingut l'honor de defensar les idees del seu partit en tota mena de tribunes.

Crec que alguns dels que diuen que el PSC no té projecte clar potser és que pensen que no és possible tenir un projecte catalanista clar que no parteixi d'una suposadament inescapable contradicció entre Catalunya i Espanya. Que per afirmar Catalunya cal necessàriament negar a Espanya, que per defensar el català cal arraconar el castellà, i que en el fons Catalunya sols serà lliure, rica i plena quan trenqui el seu vincle amb la resta d'Espanya. No dic que no siguin plantejaments legítims, però no són els nostres. És més no són compartits per la majoria dels catalans.

Precisament dos frases extretes d'un article publicat ahir mateix a La Vanguardia per la intel·ligent periodista Maria Dolores García em permeten explicar una mica el que vull dir. La primera frase: “Ya se sabe que el extremismo se vende mucho mejor que la prudencia”. I la segona: “Lo que cotiza en el mercado de la política declarativa y tacticista es el independentismo verbal, mientras que la mayoría es relegada al olvido por quienes deberían representarla”.

La periodista es refereix a la majoria formada pel gairebé 70% de

ciutadans que volen un sistema autonòmic o federal, davant del 18,5% que volen la independència, del 3,5% que creu que s'ha anat massa lluny amb això de les autonomies i d'un 8% que no sap o no contesta.

Doncs bé, aquest llibre va adreçat a aquesta majoria, sovint silenciosa, emprenyada o no, pessimista o optimista, una majoria que no es resigna a que els diferents graus identificació nacional impliquin una divisió interna ni un enfrontament amb espanya, als que pensen que un Estat hi poden conviure diverses nacions, diverses llengües, diverses cultures, als que creuen que les societats són plurals i que la recerca compulsiva d'homogeneïtats nacionals i falses unanimitats és un camí segur al desastre, als convençuts que als problemes complexos els corresponen solucions complexes, aquells que es malfien de les receptes simplistes o màgiques, o de les grans paraules que no se sap què signifiquen.

Tot i que suposo que ningú dels que em coneix se sorprendrà, però he de dir que aquest és un llibre que decebrà els que busquin exabruptes i desqualificacions dels adversaris polítics. No n'hi han. Respecto massa la política, la democràcia i la ciutadania com per equiparar-la a una batalla militar en la que només hi ha lloc per a bons i dolents, amics i enemics, guanyadors i perdedors.

Sempre m'ha agradat molt llegir i tot indica que hem de fer esforços per promoure, d'una banda, la lectura i, d'altra, debats serens i rigorosos. Aquesta és la voluntat d'aquest llibre.

Diu Steiner que l'acte clàssic de la lectura comporta silenci, intimitat, instrucció i concentració. M'encanta pensar que alguns hi posareu, a més, afecte personal.

I per no perdre el fil deixeu-me que digui, per tercer cop, que el PSC té com a projecte desenvolupar plenament l'Estatut que els catalans i les catalanes van votar majoritàriament l'any passat i impulsar l'evolució federal d'Espanya. Estem parlant, lògicament, d'un federalisme adequat a la realitat plurinacional, pluricultural i plurilingüística d'Espanya.

És un projecte realista i ambiciós. Un projecte que uneix, que vol evitar divisions i també enfrontaments estèrils. Un projecte pensat per sumar, per construir, per unir. Un projecte que parteix de la transversalitat del catalanisme i que vol mantenir l'acreditada capacitat del catalanisme de “fabricar catalanistes”, és a dir, d'adreçar-se i seduir a persones no nascudes aquí. Dimensió aquesta crucial si volem garantir la nostra pervivència com a nació. Per a nosaltres no es tracta de radicalitzar els nacionalistes per convertir-los en independentistes, sinó de garantir que el catalanisme sigui el punt de trobada de la immensa majoria dels catalans.

I tot això per què? Per fer de Catalunya un país de primera, una societat pròspera i avançada, lliure, segura, pròspera i solidària. Solidària, no solitària, un país en el que tots podem desenvolupar en plenitud els nostres projectes de vida i intentar ser feliços.

No em discutiran l'ambició del projecte, oi?

Tanquin els ulls un moment i pensin com serà aquest país si d'aquí a tres o quatre anys hem aconseguit participar decisivament en la gestió dels aeroports de Catalunya, se'ns ha transferit la gestió del servei de rodalies, pensin quan ja estiguin en marxa els projectes finançats a partir

de l'importantíssim acord sobre infraestructures 34.000 milions d'euros, quan tinguem competències en matèria d'immigració, inspecció de treball, beques de l'educació obligatòria, quan tinguem un nou sistema de finançament que no penalitzi les comunitats més dinàmiques i emprenedores, no creuen que això val la pena?

Qui diu que el PSC no té projecte?

Guardem-nos bé dels que semblen tenir-ho tot tant clar que, cercant la terra promesa, no ens fiquin en un cul de sac. En el que depengui de nosaltres els socialistes catalans, no serà així.